

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 110/04-55

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu Eduarda Báránaya a zo sudcov Juraja Babjaka a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti Ing. Ľ. H., bytom B. B., zastúpenej advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, B. B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 323/95 na neverejnom zasadnutí 29. septembra 2004 takto

r o z h o d o l :

1. Okresný súd Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 323/95 p o r u š i l základné právo Ing. Ľ. H. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Okresnému súdu Banská Bystrica v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 323/95 p r i k a z u j e konať bez zbytočných priet'ahov.

3. Ing. Ľ. H. p r i z n á v a primerané finančné zadost'učinenie v sume 20 000 Sk (slovom dvadsaťtisíc slovenských korún), ktoré jej je Okresný súd Banská Bystrica p o v i n n ý vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ing. Ľ. H. p r i z n á v a náhradu trov konania v sume 9 360 Sk (slovom deväťtisícristošesťdesiat slovenských korún), ktorú je povinný Okresný súd Banská Bystrica zaplatiť na účet jej právneho zástupcu advokáta JUDr. M. K., do pätnástich dní od právoplatnosti tohto nálezu.

5. Sťažnosti Ing. Ľ. H. vo zvyšnej časti n e v y h o v u j e .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 110/04-10 zo 7. apríla 2004 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na konanie sťažnosť Ing. Ľ. H., bytom B. B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. M. K., Advokátska kancelária, B. B., pre namietané porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 323/95.

Vo svojom podaní sťažovateľka uviedla, že je účastníčkou konania, ktoré začalo na základe ňou podanej žaloby na okresnom súde 27. novembra 1995. Predmetnom tohto

konania je náhrada škody, ktorú si uplatnila voči Slovenskej autobusovej doprave, Banskobystrickej dopravnej spoločnosti, štátnemu podniku, B. B. (ďalej len „žalovaný“). Vedľajším účastníkom konania je Slovenská poisťovňa, a. s., Z. (ďalej len „vedľajší účastník konania“). Predmetné konanie je na okresnom súde vedené pod sp. zn. 8 C 323/95.

Podľa názoru sťažovateľky v predmetnom konaní dochádza k neodôvodneným priet'ahom v súdnom konaní. Od podania žaloby do dňa podania ústavnej sťažnosti uplynulo viac ako osem rokov a vo veci nebolo ani raz meritórne rozhodnuté. Posledným efektívnym úkonom okresného súdu bolo podľa nej vydanie uznesenia č. k. 8 C 323/95-260 zo 7. augusta 2002 (ďalej len „uznesenie zo 7. augusta 2002“), ktorým nariadil vo veci znalecké dokazovanie. Znalecký posudok však nebol do dňa podania ústavnej sťažnosti, t. j. za obdobie jeden a pol roka, znalcom vyhotovený. Podľa názoru sťažovateľky však v konaní k neodôvodneným priet'ahom došlo aj pred vydaním vyššie uvedeného uznesenia zo 7. augusta 2002, čoho dôkazom je dĺžka predmetného konania, ktoré trvá už viac ako 8 rokov. Predmetná vec podľa sťažovateľky nie je natoľko komplikovaná a náročná, aby mohla ospravedlniť priet'ahy v konaní okresného súdu. Taktiež uviedla, že ani jej správanie v konaní nezapríčiniilo priet'ahy v konaní a zo súdneho spisu je podľa nej zrejmé, že priet'ahy boli spôsobené postupom okresného súdu.

Aj v prípade, ak by bolo uvedené súdne konanie také zložité, ako to v odpovedi na sťažnosť sťažovateľky podanej podľa § 17 zákona Slovenskej národnej rady č. 80/1992 Zb. o sídlach a obvodoch súdov Slovenskej republiky, štátnej správe súdov, vybavovaní sťažností a o voľbách prísediacich (zákon o štátnej správe súdov) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o štátnej správe súdov“) uviedol podpredseda okresného súdu, uvedená zložitosť veci v žiadnom prípade neospravedlňuje priet'ahy v konaní. Súd sa musí podľa nej efektívnymi úkonmi snažiť zložitosť veci odstrániť a ani právna, ani skutková zložitosť veci nezavaruje sudcu ústavnej zodpovednosti za priet'ahy zapríčinené nesprávnou organizáciou práce. Súd má k dispozícii zákonné procesné opatrenia, ktorými môže zabezpečiť plynulosť súdneho konania, ako sú napr. poriadkové opatrenia podľa § 53 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“). Podľa sťažovateľky v prípade, že súd ustanoví znalca a ten v lehote primeranej obťažnosti posudku znalecký posudok

nevypracuje, mal by súd pristúpiť k uplatneniu zákonných procesných opatrení, ktorými môže zabezpečiť plynulosť súdneho konania. Sťažovateľka zdôraznila, že súd zodpovedá aj za činnosť osôb vystupujúcich v oficiálnom postavení súdu a samotný fakt, že sudca nemá spis bezprostredne k dispozícii, neznamená, že svojím konaním nespôsobuje bezdôvodné prietahy v konaní. Procesná nedisciplinovanosť v tomto prípade znalca teda podľa jej názoru ide na vrub súdu. V predmetnom konaní však podľa sťažovateľky dochádza k prietahom nielen pasivitou znalca, ale aj neefektívnym postupom okresného súdu, ktorý vo veci do dnešného dňa po viac ako ôsmich rokoch meritórne nerozhodol. Prebiehajúce súdne konanie spôsobuje sťažovateľke dlhotrvajúci stres, ktorý *„spôsobuje a narušuje liečbu sťažovateľky, o čom svedčí lekárske potvrdenie zo dňa 7. 6. 2000. Súd o danej skutočnosti má vedomosť no napriek tomu vo veci nekoná. Vzhľadom na zdravotný stav sťažovateľky práve táto skutočnosť by mala zo strany súdu požívať osobitnú mimoriadnu pozornosť a tento by mal vykonávať úkony tak, aby čo najskôr zabezpečil stav právnej istoty. To, že súd nezabezpečí pre navrhovateľku stav právnej istoty môže mať vplyv aj na ďalšie jej právne vzťahy“*.

Podľa sťažovateľky okresný súd nepostupuje v tomto konaní tak, aby bolo možné jeho postup kvalifikovať ako rešpektovanie ustanovenia čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na základe vyššie uvedených skutočností sťažovateľka vo svojom podaní z 23. februára 2004 žiadala, aby ústavný súd nálezom rozhodol, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 323/95 porušil sťažovateľkino právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, okresnému súdu prikázal konať v predmetnom konaní tak, aby *„vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá“*, priznal sťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie vo výške 250 000 Sk a okresnému súdu uložil povinnosť nahradiť sťažovateľke trovy právneho zastúpenia na účet jej právneho zástupcu.

Právny zástupca sťažovateľky v podaní z 23. februára 2004 k dôvodom primeraného finančného zadosťučinenia uviedol, že ho žiada *„ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 250.000,- Sk za to, že sťažovateľka je povinná trpieť stav*

právnej neistoty, v ktorej sa nachádza až do konečného rozhodnutia súdu. Sťažovateľka je vystavená psychickému tlaku a stresu čo spomaľuje a narušuje jej liečbu o čom svedčí lekárske potvrdenie zo dňa 7. 6. 2000“.

Sťažovateľka ústavnému súdu predložila taktiež fotokópiu odpovede okresného súdu č. Spr 3042/03 z 31. júla 2003 na jej sťažnosť na prietahy v konaní preukazujúcu využitie účinného právneho prostriedku nápravy vo vzťahu k základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, a to sťažnosti na prietahy v konaní v zmysle § 17 zákona o štátnej správe súdov.

Právny zástupca sťažovateľky listom z 12. mája 2004 ústavnému súdu na základe jeho výzvy z 29. apríla 2004 oznámil, že súhlasí s upustením od ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Na základe výzvy ústavného súdu z 29. apríla 2004 sa k sťažnosti sťažovateľky vyjadril okresný súd listom č. Spr. 4031/04 zo 6. mája 2004. Vo svojom vyjadrení okresný súd podal chronologický prehľad úkonov zo zberného spisu nachádzajúceho sa na okresnom súde v predmetnej veci a v jeho závere uviedol: *„Po oboznámení sa so zberným spisom som zistil, že od 08. 01. 2003 sa súdny spis nachádza u súdneho znalca, ktorý bol osemkrát písomne urgovaný na podanie znaleckého posudku. Podľa oznámenia súdneho znalca prietahy v konaní spôsobuje aj navrhovateľka, ktorá sa nedostavila na hospitalizáciu. Z toho dôvodu neviem posúdiť, či došlo v minulosti zo strany súdu k prietahom v konaní.*

Vzhľadom na uvedené skutočnosti od ústneho pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci a preto súhlasím s tým aby podľa § 30 ods. 2 zák. č. 38/1993 Z. z. Ústavný súd Slovenskej republiky upustil od ústneho pojednávania o prijatom návrhu.“

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej priložených písomností, z vyjadrení účastníkov konania, ako aj z obsahu na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd zistil nasledovný priebeh a stav konania v predmetnej veci.

Sťažovateľka, zastúpená advokátkou JUDr. D. B., B. B., podala 27. novembra 1995 na okresnom súde žalobu o náhradu škody za ublíženie na zdraví proti žalovanému, za účasti vedľajšieho účastníka. Sťažovateľka bola účastníčkou dopravnej nehody spôsobenej pracovníkom žalovaného s následkom plnej invalidity. Za úraz bola sťažovateľka odškodnená, predmetnou žalobou však požaduje zvýšenie odškodného za bolestné o 20-násobok a za sťaženie spoločenského uplatnenia o 30-násobok priznanej sumy odškodnenia. Sťažovateľka zároveň požiadala o oslobodenie od súdnych poplatkov.

Na základe pokynu sudkyne z 31. januára 1996 bola uznesením žaloba zaslaná na vyjadrenie žalovanému, ktorý mal na ňu reagovať v lehote 15 dní. Dňa 14. februára 1996 bolo doručené okresnému súde vyjadrenie žalovaného, v ktorom poukazuje na skutočnosť, že v žalobe označený žalovaný v skutočnosti neexistuje, a z toho dôvodu navrhuje okresnému súde žalobu z dôvodu absencie pasívnej legitímácie žalovaného zamietnuť.

Z pokynu sudkyne zo 16. februára 1996 vyplýva, že úpravou dala kancelárii pokyn na doručenie vyjadrenia žalovaného právnej zástupkyňi sťažovateľky. Podaním doručeným okresnému súde 15. marca 1996 právna zástupkyňa sťažovateľky odstránila nedostatok svojej žaloby spočívajúci v nepresnom označení žalovaného.

Listom doručeným okresnému súde 9. mája 1996 požiadala Slovenská poisťovňa, a. s., Z., o pristúpenie do konania na strane vedľajšieho účastníka.

Z úradného záznamu spísaného 5. júna 1996 vyplýva, že toho dňa oznámila právna zástupkyňa sťažovateľky, že do 15. júla 1996 bude na dovolenke mimo republiky.

Listom z 5. júna 1996 oznámila právna zástupkyňa sťažovateľky obdobia, počas ktorých bude mimo republiky a nemohla by sa dostaviť na pojednávanie, ak by ich okresný súd stanovil na termíny v rámci uvedených období. V ten istý deň zákonná sudkyňa nariadila termín pojednávania na 25. júl 1996.

Dňa 22. júla 1996 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právnej zástupkyne žalovaného.

Na pojednávaní 25. júla 1996 konanom za prítomnosti všetkých účastníkov konania okresný súd pripustil opravu označenia žalovaného, vypočul účastníkov konania a pojednávanie odročil na neurčito s tým, že vo veci bude ustanovený znalec. Sťažovateľka bola vyzvaná v lehote 30 dní predložiť svoju kompletnú zdravotnú dokumentáciu a označiť zdravotné zariadenia, v ktorých bola ošetrovaná.

Okresný súd vydal 6. augusta 1996 uznesenie č. k. 8 C 323/95-53, ktorým nariadil znalecké dokazovanie a určil znalca z odboru klinickej psychológie Š. S., B. B., na vypracovanie znaleckého posudku 30 dní. Okresný súd zároveň uložil žalovanému zaplatiť preddavok na trovy spojené s podaním posudku vo výške 700 Sk.

Dňa 6. augusta 1996 vydal okresný súd aj uznesenie č. k. 8 C 323/95-55, ktorým ustanovil znalca z odboru chirurgie MUDr. D. M., CSc., M., na vypracovanie znaleckého posudku v lehote 30 dní. Zároveň vyzval žalovaného na úhradu preddavku na trovy spojené s podaním posudku vo výške 2 000 Sk.

Dňa 16. augusta 1996 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie právnej zástupkyne sťažovateľky v zmysle záverov prijatých na pojednávaní. Zo záznamov okresného súdu o zložení preddavku z 9. septembra 1996 vyplýva, že žalovaný zložil oba preddavky na trovy spojené s podaním znaleckých posudkov znalcov.

Podaním doručeným okresnému súdu 20. septembra 1996 sťažovateľka prostredníctvom svojej právnej zástupkyne rozšírila svoj žalobný návrh.

Dňa 7. októbra 1996 bola okresnému súdu doručená žiadosť znalkyne z odboru psychológie o zrušenie uznesenia o jej ustanovení za znalca v predmetnom konaní z dôvodu jej pracovnej i súkromnej preťaženia.

Dňa 23. októbra 1996 podala právna zástupkyňa sťažovateľky ďalšie rozšírenie návrhu vo veci.

Z úpravy sudkyne z 15. januára 1997 vyplýva, že dala kancelárii pokyn na zaslanie výzvy znalcom z odboru chirurgie na prevzatie spisu a na zaslanie podania sťažovateľky žalovanej strane na vyjadrenie.

Úpravou z 28. januára 1997 dala sudkyňa kancelárii pokyn na založenie zberného spisu a na zaslanie originálu spisu Okresnému súdu Martin so žiadosťou o jeho doručenie znalcom z odboru chirurgie.

Dňa 6. februára 1997 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie znalca z odboru chirurgie, z ktorého vyplýva, že sťažovateľka v stanovenej lehote nepredložila kompletnú zdravotnú dokumentáciu, a teda znemožňuje znalcom vyhotovenie znaleckého posudku.

Listom zo 17. februára 1997 odporučil znalec z odboru chirurgie doplniť spis aj o psychologicko-psychiatrické vyšetrenie žalobkyne a navrhol znalca MUDr. A. S.

Uznesením z 19. februára 1997 č. k. 8 C 323/95-130 ustanovil okresný súd znalca z odboru psychiatrie MUDr. A. S. na vypracovanie znaleckého posudku v lehote 60 dní a uložil žalovanému zaplatiť preddavok na trovy spojené s podaním posudku vo výške 2 000 Sk.

Listom z 10. marca 1997 vyzval okresný súd sťažovateľku, aby v lehote 10 dní oznámila, či poskytla súčinnosť znalcom z odboru chirurgie. Dňa 2. apríla 1997 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky.

Listami zo 14. mája 1997 a 2. júna 1997 vyzval znalec z odboru psychiatrie sťažovateľku, aby sa v určené dni dostavila na psychologické vyšetrenie.

Podľa úradného záznamu z 8. apríla 1997 sťažovateľka oznámila okresnému súdu, že súdnemu znalcovi dala k dispozícii lekárske správy a adresy zdravotníckych zariadení, v ktorých bola ošetrovaná. Sudkyňa uložila kancelárii predložiť spis v lehote 30 dní.

Na základe pokynu zákonnej sudkyne z 26. marca 1997 mal byť znalec vyzvaný na oznámenie, či mu sťažovateľka poskytla potrebnú súčinnosť na vyhotovenie znaleckého posudku. Pokynom zo 7. mája 1997 uložila sudkyňa predložiť spis do 30 dní.

Pokynom zo 6. júna 1997 uložila zákonná sudkyňa vyzvať znalca, aby do 15 dní oznámil predpokladaný termín predloženia znaleckého posudku, prípadne prekážky, ktoré bránia jeho spracovaniu. Podľa úradného záznamu z 31. júla 1997 znalec telefonicky upovedomil okresný súd, že posudok nemôže odovzdať, pretože spis je momentálne u súdneho znalca z odboru psychológie a po vyhotovení tejto časti posudku bude dokončená ním vypracovávaná časť. Záznam o zložení zálohy z 19. mája 1997 preukazuje zloženie zálohy na vypracovanie znaleckého posudku 12. mája 1997.

Podľa úradného záznamu z 8. júla 1997 oznámil ustanovený súdny znalec z odboru chirurgie, že súdny spis sa nachádza u súdneho znalca z odboru psychiatrie, ktorý mu po skončení svojej časti posudku spis vráti na dokončenie jeho časti znaleckého posudku. Sudkyňa uložila predložiť spis do 30 dní a rovnaký pokyn dala súdnej kancelárii 22. augusta 1997.

Dňa 24. septembra 1997 uložila súdnej kancelárii urgovať znalca, aby predložil znalecký posudok a aby spis predložil do 30 dní. Výzva bola vypravená 23. októbra 1997.

Pokynom zo 17. februára 1998 uložila zákonná sudkyňa urgovať znalca, aby predložil znalecký posudok v lehote 15 dní a aby spis predložil do 20 dní. Výzva bola vypravená 19. februára 1998.

Znalecký posudok súdneho znalca z odboru zdravotníctva - chirurgie MUDr. D. M., CSc., ako aj znalecké posudky z odboru psychiatrie MUDr. A. S. a prom. psych. T. N. boli okresnému súdu doručené 20. marca 1998.

Pokynom zo 16. apríla 1998 uložila zákonná sudkyňa súdnej kancelárii vyrozumieť právnych zástupcov účastníkov konania o predložení znaleckých posudkov a vyzvať ich na prevzatie znaleckých posudkov v kancelárii okresného súdu.

Dňa 30. apríla 1998 bolo okresnému súdu doručené podanie sťažovateľky, ktorým žiadala o doplnenie vypracovaných znaleckých posudkov.

Pokynom z 15. mája 1998 uložila zákonná sudkyňa súdnej kancelárii zaslať znalecké posudky žalovanému v prvom rade, ako aj vedľajšiemu účastníkovi s výzvou na vyjadrenie sa k nim v lehote 15 dní.

Dňa 19. mája 1998 bola okresnému súdu doručená sťažnosť sťažovateľky na prieťahy v konaní.

Dňa 20. mája 1998 uložila zákonná sudkyňa súdnej kancelárii vyzvať právnu zástupkyňu sťažovateľky podľa údajov uvedených v žalobe, aby sa vyjadrila, či sa jej splnomocnenie vzťahuje na zastupovanie sťažovateľky v celom konaní, a zároveň ju vyzvala na vyjadrenie k podaniu sťažovateľky doručenému okresnému súdu 19. mája 1998. Dňa 25. mája 1998 bola okresnému súdu doručená odpoveď právnej zástupkyne sťažovateľky JUDr. D. B., podľa ktorej sťažovateľke vypovedala splnomocnenie 14. marca 1998, čo bolo okresnému súdu oznámené listom z 24. marca 1998.

Dňa 23. júna 1998 bolo okresnému súdu doručené podanie právnej zástupkyne žalovaného, podľa ktorého tento nemá k podaným znaleckým posudkom žiadne pripomienky.

Zákonná sudkyňa spísala 2. júna 1998 úradný záznam, podľa ktorého jej opätovne telefonovala sťažovateľka domáhajúca sa podania informácií o stave konania, pričom sa pokúšala vyvíjať nátlak na sudkyňu tvrdeniami o nečinnosti súdu, v dôsledku čoho bola poučená, že jej spôsoby „sú neprípustné“.

Dňa 16. septembra 1998 zákonná sudkyňa nariadila pojednávanie, ktorého termín určila na 7. október 1998. Na pojednávanie nariadila predvolať účastníkov konania, ich právnych zástupcov a ustanovených znalcov. Predvolania boli doručené všetkým adresátom do konca septembra 1998. Znalci boli taktiež vyzvaní na vyjadrenie k návrhom sťažovateľky na doplnenie posudkov.

Dňa 6. októbra 1998 sa k návrhom sťažovateľky vyjadril znalec z odboru psychiatrie MUDr. A. S. s tým, že sa plne pridržiava záverov posudku z 29. júla 1997.

Dňa 7. októbra 1998 okresný súd pojednával vo veci. Na pojednávaní sa súd pokúsil vypočúť sťažovateľku, avšak kvôli jej správaniu bolo od toho upustené a sťažovateľke bola uložená pokuta 2 000 Sk. Ani po uložení poriadkovej pokuty sťažovateľka nezmenila svoje správanie, preto okresný súd pojednávanie vo veci odročil na neurčito.

Po skončení pojednávania spísala vo veci konajúca sudkyňa úradný záznam obsahujúci vyjadrenie žalovaného, podľa ktorého bolo pojednávanie zo 7. októbra 1998 zmarené v dôsledku správania sťažovateľky, ako aj výroky súdnych znalcov, ktorí uviedli, že boli pripravení vyjadriť sa k námietkam vzneseným sťažovateľkou voči podaným znaleckým posudkom, na obsahu ktorých naďalej trvajú, s tým, že v prípade potreby sú pripravení vypovedať pred dožiadaným Okresným súdom Martin. V ten istý deň bolo okresnému súdu doručené písomné podanie sťažovateľky, ktorým dopĺňala svoje predchádzajúce podania vo veci, resp. podania jej právnej zástupkyne.

Podaním z 26. októbra 1998 a opätovne z 25. novembra 1998 požiadala sťažovateľka o zaslanie zápisnice z pojednávania konaného 7. októbra 1998.

Dňa 20. septembra 1999 nariadila sudkyňa termín pojednávania na 28. október 1999, uložila predvolať naň účastníkov konania a zaslať sťažovateľke kópiu zápisnice z pojednávania zo 7. októbra 1998.

Podaním z 30. septembra 1999 doručeným okresnému súdu 4. októbra 1999 urgoval súdny znalec vyplatenie odmeny za vypracovanie znaleckého posudku.

Okresný súd pojednával vo veci 28. októbra 1999, pričom po vypočutí sťažovateľky pojednávanie odročil na neurčito s tým, že jej bude v tomto konaní ustanovený okresným súdom advokát.

Podaním z 12. októbra 2000 doručeným okresnému súdu 18. októbra 2000 požiadala sťažovateľka o ustanovenie právneho zástupcu v konaní s poukázaním na svoje sociálne pomery, ako aj mimoriadnu skutkovú a právnu zložitosť veci.

Uznesením č. k. 8 C 323/95-229 z 23. januára 2001 ustanovil okresný súd sťažovateľke právneho zástupcu v konaní, a to JUDr. F. V., Advokátska kancelária, B. B. Písomné vyhotovenie uznesenia bolo na základe pokynu sudkyne z 31. januára 2001 doručované 1. februára 2001.

Dňa 22. februára 2001 uložila zákonná sudkyňa predvolať ustanoveného právneho zástupcu sťažovateľky, aby prevzal spis za účelom jeho naštudovania v lehote 30 dní od prevzatia spisu, a taktiež uložila založiť zberný spis v predmetnej veci. Podľa úradného záznamu spísaného zákonnou sudkyňou 1. marca 2001 prevzal ustanovený právny zástupca spis týkajúci sa predmetnej veci na štúdium, čo potvrdil svojim podpisom.

Dňa 31. októbra 2001 bola okresnému súdu doručená žiadosť Okresného súdu Zvolen o zapožičanie spisu sp. zn. 8 C 323/95 na 7 dní. Dňa 5. novembra 2001 uložila zákonná sudkyňa zaslať predmetný spis Okresnému súdu Zvolen na nahliadnutie s tým, že ho žiada o jeho vrátenie obratom. Spis bol zaslaný v ten istý deň.

Dňa 1. marca 2002 uložila zákonná sudkyňa súdnej kancelárii zaslať spis Okresnému súdu Zvolen na základe jeho žiadosti z 20. februára 2002. Spis bol Okresnému súdu Zvolen doručený 19. marca 2002 a okresnému súdu bol vrátený 18. apríla 2002.

Uznesením č. k. 8 C 323/95-241 zo 6. mája 2002 priznal okresný súd znalcovi MUDr. D. M., CSc., znalečné.

Dňa 6. mája 2002 nariadila zákonná sudkyňa pojednávanie vo veci na 4. jún 2002, na ktoré boli predvolaní účastníci konania, ako aj súdni znalci. Pojednávanie konané 4. júna 2002 okresný súd po vypočutí oboch súdnych znalcov odročil na 25. jún 2002.

Zákonná sudkyňa uložila následne súdnej kancelárii vyžiadať z Okresného súdu Zvolen spis týkajúci sa súvisiacej právnej veci sp. zn. 10 C 5/97 a súdneho znalca z odboru zdravotníctva – chirurgie vyzvať, aby v lehote 5 dní predložil písomné vyjadrenie, či skutočnosti obsiahnuté v návrhu sťažovateľky na doplnenie znaleckého posudku by mohli mať vplyv na výšku ohodnotenia bolestného a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia proti pôvodnému znaleckému posudku.

Okresný súd opätovne pojednával vo veci 25. júna 2002. Po vypočutí účastníkov konania okresný súd pojednávanie odročil s tým, že bude opätovne požiadaný Okresný súd Zvolen o predloženie spisu sp. zn. 10 C 5/97 a bude doplnené znalecké dokazovanie.

Uznesením č. k. 8 C 323/95-260 zo 7. augusta 2002 nariadil okresný súd znalecké dokazovanie v odbore zdravotníctva, a to ustanoveným znaleckým ústavom – Martinskou fakultnou nemocnicou (ďalej aj „ústav“), ktorý mal posúdiť predložený znalecký posudok, určiť celkovú výšku odškodnenia za bolesť a za sťaženie spoločenského uplatnenia a navrhnúť okresnému súdu primerané zvýšenie odškodnenia sťažovateľky v lehote 30 dní.

Listom z 15. augusta 2002 navrhol riaditeľ ústavu jeho vylúčenie z nariadeného znaleckého dokazovania z dôvodu predpojatosti vzhľadom na pomer k veci s tým, že ústav

vypracovával znalecké posudky v súvisiacej veci sťažovateľky vedenej pred Okresným súdom Zvolen pod sp. zn. 10 C 5/97.

Na základe pokynu zákonnej sudkyne z 1. decembra 2002 zaslal okresný súd 4. decembra 2002 ústavu list, v ktorom zákonná sudkyňa oznamuje, že trvá na vypracovaní znaleckého posudku v zmysle uznesenia zo 7. augusta 2002 s poukazom na to, že ak znalecké dokazovanie vykonáva ústav, tento nemôže byť zaujatý a práve okolnosť, že ústav pozná okolnosti týkajúce sa zdravotného stavu sťažovateľky, odôvodňuje z titulu procesnej efektívnosti, aby bol znalecký posudok podaný ním. Zároveň nariadila zaslať okresnému súdu Martin príslušný spis týkajúci sa konania so žiadosťou o jeho odovzdanie ústavu na potreby vypracovania znaleckého posudku.

Na základe uvedenej skutočnosti riaditeľ ústavu listom z 10. januára 2003 poveril vypracovaním znaleckého posudku prednostu ústavu súdneho lekárstva. Zároveň mu odstúpil príslušný spisový materiál.

Listom okresného súdu sp. zn. Spr 33/03 bol spis 7. januára 2003 pridelený v zmysle rozvrhu práce sudkyňi JUDr. K.

Dňa 19. februára 2003 bola okresnému súdu doručená žiadosť znalca o súhlas na hospitalizáciu sťažovateľky a s preplatením súvisiacich nákladov.

Dňa 10. marca 2003 sa na okresný súd dostavila sťažovateľka. Požadovala nahliadnutie do spisu, vyjadrila nespokojnosť s činnosťou okresného súdu a vyžiadala si kópiu uznesenia z 31. januára 1996. Sťažovateľke bol na nahliadnutie predložený iba zberný spis sp. zn. ZO 243/02.

Listom z 11. marca 2003 adresovaným znalcovi oznámil okresný súd, že dáva súhlas na hospitalizáciu sťažovateľky, súvisiace náklady uhradí po dodaní posudku a vypracovanie znaleckého posudku žiada predložiť v lehote 25 dní.

Dňa 9. júla 2003 sa na okresný súd dostavila sťažovateľka so žiadosťou o vyhotovenie kópie str. č. 5 žaloby a listu o vydaní súhlasu na jej hospitalizáciu. Podľa úradného záznamu sťažovateľka uviedla chýbajúce doklady, ktoré mali byť súčasťou spisu, a vyjadrila svoju nespokojnosť s nedôslednou činnosťou súdu.

Okresný súd urgoval listom z 29. júla 2003 vypracovanie znaleckého posudku znalcom v lehote 20 dní.

Žiadosťou z 12. augusta 2003 žiadal znalec o predĺženie termínu vypracovania znaleckého posudku do konca októbra 2003 z dôvodu dodania posudkov od 11 znalcov a zároveň potvrdil prevzatie spisu v predmetnej veci 8. januára 2003 prostredníctvom Okresného súdu Martin.

Pokynom sudkyne zo 4. novembra 2003 bolo nariadené kancelárii zistiť z iných spisov, či vo veci sťažovateľky nedošlo k ustanoveniu opatrovníka (opatrovník nebol ustanovený), a urgovať podanie znaleckého posudku znalcom v lehote 20 dní.

Okresný súd vydal 11. novembra 2003 uznesenie č. k. 32 P 156/2003-40 o začatí konania o pozbavenie spôsobilosti na právne úkony sťažovateľky a uznesenie č. k. 32 P 156/2003-42 o ustanovení opatrovníka pre ňu, a to jej syna Ing. B. H., B. B.

Urgenciou zo 4. decembra 2003 žiada okresný súd znalca o dodanie znaleckého posudku v lehote 20 dní.

Dňa 5. decembra 2003 bolo okresnému súdu doručené vyjadrenie sťažovateľky z 3. decembra 2003, v ktorom žiadala „o opravu uznesenia zo dňa 13. 08. 02 a o bezodkladné konanie vo veci“.

Listom z 12. decembra 2003 žiadal znalec o predĺženie termínu vyhotovenia znaleckého posudku, pretože sťažovateľka „bola pozvaná na hospitalizáciu a neurčila ešte

jej presný termín“. Posudok bude vypracovaný po ukončení hospitalizácie sťažovateľky a približný termín bude určený začiatkom roku 2004.

Dňa 20. januára 2004 bolo okresnému súdu doručené uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici z 8. januára 2004 č. k. 13 CoP 80/2003-51, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie okresného súdu.

Na základe pokynu sudkyne z 23. januára 2004 bola znalcovi zaslaná urgencia v zmysle jeho listu z 12. decembra 2003, a to v lehote 10 dní.

Listom z 2. februára 2004 opätovne znalec žiadal o predĺženie termínu na predloženie znaleckého posudku, pretože sťažovateľka ani po výzvach neuviedla presný termín svojho nástupu na hospitalizáciu.

Sťažovateľka sa 18. februára 2004 dostavila na okresný súd za účelom nahliadnutia do spisu a predloženia listov zo 7. a 8. februára 2004 adresovaných riaditeľovi Martinskej fakultnej nemocnice. Zároveň predložila splnomocnenie pre právneho zástupcu JUDr. M. K., Advokátska kancelária K. & spol., B. B., na zastupovanie v konaní pred ústavným súdom.

Pod hrozbou uloženia poriadkovej pokuty urgoval okresný súd listom z 19. februára 2004 podanie posudku znalcom, resp. oznámenie termínu predpokladaného dodania posudku, a to v lehote 10 dní.

Dňa 26. februára 2004 sa na okresný súd dostavil právny zástupca sťažovateľky v konaní pred ústavným súdom za účelom nahliadnutia do spisu.

Na základe pokynu sudkyne z 9. marca 2004 bolo zistené, že uznesenie vo veci č. k. 32 P 156/2003-42 do toho času nenadobudlo právoplatnosť.

Z pokynu sudkyne z 10. marca 2004 vyplýva, že v konaní sa čaká na nadobudnutie právoplatnosti rozhodnutia č. k. 32 P 156/2003-42 a následne má byť spis predložený zákonnej sudkyňi. Okresným súdom bola taktiež zaslaná ďalšia urgencia znalcovi v zmysle jeho urgencie z 19. februára 2004 s tým, aby ju splnil v lehote 15 dní.

Sťažovateľka podala okresnému súdu 16. marca 2004 sťažnosť na prietahy v konaní a postup okresného súdu vo veci.

Z pokynu sudkyne z 22. marca 2004 vyplýva, že uznesenie č. k. 32 P 156/2003-42 do toho času nenadobudlo právoplatnosť, pretože ustanovený opatrovník sťažovateľky sa voči uzneseniu odvolal, odvolací súd prvostupňové rozhodnutie potvrdil a opatrovník je dlhodobo v zahraničí.

Z úradného záznamu okresného súdu spísaného 24. marca 2004 je zrejmé, že sa sťažovateľka dostavila na okresný súd z dôvodu nahliadnutia do príslušných spisov. To jej nebolo umožnené, pretože spisy sa nachádzali u zákonných sudkýň. Vyžiadané spisy jej mali byť predložené na nahliadnutie 29. marca 2004.

Výzvou okresného súdu z 31. marca 2004 bola sťažovateľka vyzvaná, aby v lehote 8 dní oznámila, či znalcovi oznámila termín jej nástupu na hospitalizáciu, pretože to je potrebné ohľadom vypracovania znaleckého posudku.

Dňa 2. apríla 2004 doručila sťažovateľka okresnému súdu „*pozvánku na hospitalizáciu*“ zo 16. marca 2004 adresovanú riaditeľovi Martinskej fakultnej nemocnice, v ktorej okrem iného žiadala o potvrdenie svojej hospitalizácie od 5. apríla 2004. Zároveň nahliadla do spisu a z úradného záznamu vyplýva, že konštatovala, že v spise sa nachádzal kompletný materiál lekárskeho správ, ktorý mal byť doručený znalcovi na oboznámenie sa s ním.

Listom z 23. apríla 2004 žiadal okresný súd znalca, aby v lehote 8 dní oznámil, či sťažovateľka už bola hospitalizovaná a predpokladaný termín podania znaleckého posudku vo veci.

Toho istého dňa (t. j. 23. apríla 2004) vyhotovila Martinská fakultná nemocnica „Záznam“, z ktorého vyplýva, že sa na oddelenie práva a kontroly dostavila sťažovateľka a požadovala spísať záznam o priebehu a stave konania Martinskej fakultnej nemocnice vo veci jej hospitalizácie.

Dňa 27. apríla 2004 sťažovateľka podala okresnému súdu „*oznámenie k výzve OS BB z 31. 03. 04*“, v ktorom uviedla, že „*znalec si neplní svoje zákonné povinnosti*“, bližšie špecifikovala jeho postup pri určení termínu jej hospitalizácie a namietala postup a konanie okresného súdu vo veci. Dňa 10. mája 2004 doručila sťažovateľka okresnému súdu svoje vyjadrenie zo 4. mája 2004.

Dňa 12. mája 2004 doručila sťažovateľka okresnému súdu dva listy. Prvým žiadala okresný súd „*o meritórne rozhodnutie o pripustení žaloby*“, druhým žiadala o doručenie jej zdravotnej dokumentácie znalcovi a uviedla výhrady voči uzneseniu okresného súdu č. k. 8 C 323/95-260.

III.

1. Podľa ustanovenia čl. 48 ods. 2 prvej vety ústavy: „Každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov (...)“

Účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu. Samotným prerokovaním veci na súde alebo inom štátnom orgáne sa právna neistota neodstráni. K vytvoreniu želaného stavu, t. j. stavu právnej istoty, dochádza až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iného štátneho orgánu. Preto na

splnenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy nestačí, aby štátne orgány vec prerokovali, prípadne vykonali rôzne úkony bez ohľadu na ich počet (I. ÚS 10/98).

Otázku existencie zbytočných priet'ahov v konaní, a tým aj porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy skúma ústavný súd vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti prípadu podľa právnej a faktickej zložitosti veci, podľa správania účastníka konania a spôsobu, akým v konaní postupoval súd (napr. II. ÚS 74/97, I. ÚS 70/98). Tieto tri kritériá zohľadňuje pri namietanom porušení práva na prerokovanie veci súdom v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj Európsky súd pre ľudské práva (III. ÚS 111/02, III. ÚS 29/03).

A) Predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je žaloba o náhradu škody spôsobenej ublížením na zdraví, ktorú nemožno považovať po právnej stránke za zložitú. Vzhľadom na obsah súdneho spisu však podľa ústavného súdu v tomto prípade možno hovoriť o skutkovej zložitosti veci, pretože pre objektívne posúdenie a rozhodnutie predmetnej veci je potrebné vykonanie rozsiahlejšieho dokazovania vyžadujúce si súčinnosť viacerých znalcov. V dôsledku sťažovateľkiných námietok k predloženým posudkom bolo potrebné v rámci dokazovania v predmetnom konaní na uskutočnenie znaleckého úkonu ustanoviť znalecký ústav, pričom na vypracovanie znaleckého posudku bolo určených 11 znalcov. Uvedená skutočnosť, t. j. skutková zložitosť veci mohla viesť k predĺženiu konania, avšak podľa ústavného súdu ňou určite nemožno ospravedlniť obdobia dlhodobej nečinnosti okresného súdu.

B) Podľa sťažovateľky jej správanie ako účastníčky konania „*nezapríčinilo spôsobené priet'ahy v konaní*“.

Zo skutkových zistení ústavného súdu však vyplýva, že správanie sťažovateľky prispelo k spomaleniu postupu okresného súdu, napr. sťažovateľka nespĺnila v určenej lehote 30 dní povinnosť uloženú jej okresným súdom na pojednávaní 25. júla 1996, na poskytnutie súčinnosti nevyhnutne potrebnej na vypracovanie znaleckých posudkov musela byť opätovne vyzývaná (zncami aj okresným súdom), čo prispelo k predĺženiu

konania v predmetnej veci. Dňa 7. októbra 1998 sa konalo na okresnom súde pojednávanie za účasti všetkých účastníkov konania a ustanovených znalcov, ktorí podali znalecké posudky v predmetnej veci. V dôsledku správania sťažovateľky bolo toto pojednávanie následne po uložení poriadkovej pokuty sťažovateľke uznesením okresného súdu odročené na neurčito bez vypočutia účastníkov konania a prítomných znalcov. Znalecký ústav bol nútený taktiež viackrát požiadať o predĺženie lehoty na vyhotovenie znaleckého posudku, pretože sťažovateľka napriek výzvam z jeho strany neurčila presný termín hospitalizácie, na ktorú bola pozvaná.

V súvislosti s vyššie uvedenými skutočnosťami ústavný súd pripomína, že k právu účastníka konania na efektívny, rýchly a účelný postup súdu v konaní pristupuje procesná povinnosť účastníka konania prispievať k dosiahnutiu účelu súdneho konania včasným reagovaním na pokyny súdu a oznámením potrebných skutočností (§ 101 ods. 1 OSP).

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní v tejto veci preto zohľadnil aj skutočnosť, že sťažovateľka svojím správaním taktiež prispela k spomaleniu postupu súdu v predmetnej veci.

C) Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd hodnotil, či v uvedenom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, bol postup okresného súdu v predmetnej veci.

Podľa zistenia ústavného súdu bolo preskúmané konanie poznačené dlhšími obdobiami nečinnosti okresného súdu, ktoré mali nepriaznivý vplyv na doterajšiu dĺžku konania.

Ústavný súd považoval za neprimerane dlhé obdobie nečinnosti okresného súdu, ktoré nasledovalo po pojednávaní konanom 7. októbra 1998, v rámci ktorého okresný súd potreboval viac ako jedenásť mesiacov na to, aby 20. septembra 1999 vykonal ďalší procesný úkon v predmetnej veci (zákonný sudca nariadil nový termín pojednávania). S prihliadnutím na skutočnosť, že okresný súd potreboval po vykonaní pojednávania určitý čas na prípravu ďalšieho pojednávania v predmetnej veci, nepovažoval ústavný súd celé toto

obdobie za zbytočný priesťah v konaní, avšak na ťarchu okresného súdu z uvedeného obdobia započítal ako zbytočný priesťah obdobie v trvaní 8 mesiacov. Po pojednávaní konanom 28. októbra 1999 okresný súd vykonal ďalší procesný úkon v predmetnej veci až po takmer pätnástich mesiacoch 23. januára 2001, keď vydal uznesenie o ustanovení právneho zástupcu. Ústavný súd z tohto obdobia považoval za opodstatnené započítať na ťarchu okresného súdu obdobie 13 mesiacov, pretože zohľadnil skutočnosť, že okresný súd potreboval určitý čas na realizáciu procesných úkonov, za účelom vykonania ktorých bolo odročené pojednávanie konané 28. októbra 1999.

Z vyššie uvedených skutočností vyplýva, že ústavným súdom boli v predmetnom konaní zistené dlhšie obdobia (v trvaní spolu dvadsaťjeden mesiacov, t. j. jeden rok a deväť mesiacov) zapríčinené nečinnosťou okresného súdu bez toho, aby jeho postupu v nich bránila zákonná prekážka, ktoré mali výrazný vplyv na doterajšiu dĺžku konania, a preto je potrebné ich považovať za zbytočné priesťahy v konaní podľa čl. 48 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pri svojom rozhodovaní taktiež zohľadnil skutočnosť, že okresný súd mohol dôraznejším postupom (napr. využitím poriadkových opatrení podľa § 53 OSP) urýchliť konanie v predmetnej veci pri zabezpečovaní súdnoznaleckého posudku.

Vzhľadom na vyššie uvedené nemožno dobu predmetného konania vedeného na okresnom súde považovať v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy za ústavne akceptovateľnú a ani za primeranú v zmysle čl. 6 dohovoru. Ústavný súd preto dospel k záveru, že uvedené práva sťažovateľa boli porušené.

2. Podľa čl. 127 ods. 2 druhej vety ústavy ak porušenie práv alebo slobôd vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Pretože ústavný súd zistil, že nečinnosťou okresného súdu došlo k porušeniu základného práva sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1

dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných priet'ahov a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza s'ťažovateľka domáhajúca sa rozhodnutia súdu vo svojej veci.

3. S'ťažovateľka vo svojej s'ťažnosti žiadala aj o priznanie finančného zadosťučinenia *„ako náhradu nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch vo výške 250.000,- Sk za to, že s'ťažovateľka je povinná trpieť stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádza až do konečného rozhodnutia súdu. S'ťažovateľka je vystavená psychickému tlaku a stresu, čo spomaľuje a narušuje jej liečbu o čom svedčí lekárske potvrdenie zo dňa 7. 6. 2000“*.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie s'ťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa ustanovenia § 50 ods. 3 zákona o ústavnom súde ak sa s'ťažovateľ domáha primeraného finančného zadosťučinenia, musí uviesť rozsah, ktorý požaduje, a z akých dôvodov sa ho domáha. Podľa ustanovenia § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda boli porušené, aj primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože porušenie základných práv s'ťažovateľky, ktoré ústavný súd zistil, nemožno napraviť obnovením stavu pred ich porušením a výrok ústavného súdu deklarujúci toto porušenie nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za dostatočnú a účinnú nápravu, priznal ústavný súd s'ťažovateľke primerané finančné zadosťučinenie.

Ústavný súd považoval v tomto prípade za primerané priznať s'ťažovateľke sumu 20 000 Sk. Pri posúdení závažnosti ujmy s'ťažovateľky, a tým aj výšky primeraného finančného zadosťučinenia prihliadal ústavný súd okrem dĺžky zbytočných priet'ahov (jeden rok a deväť mesiacov) aj na ďalšie konkrétne okolnosti posudzovaného prípadu, predovšetkým na predmet sporu a správanie s'ťažovateľky.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému primeranému finančnému zadosťučineniu v návrhu sťažovateľky nevyhovel.

3. Sťažovateľka prostredníctvom svojho právneho zástupcu požiadala o priznanie náhrady trov konania pred ústavným súdom vo výške 14 010 Sk za tri úkony právnej služby (3 x 4 534 Sk) a paušálnej náhrady za každý vykonaný úkon (3 x 136 Sk).

Pri výpočte trov právneho zastúpenia sťažovateľky ústavný súd vychádzal z ustanovení § 1 ods. 3, § 13 ods. 8 prvej vety v spojení s § 16, § 1 ods. 3, § 17 ods. 2, § 19 ods. 3 a § 25 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“) s tým, že predmet konania podľa čl. 127 ústavy pred ústavným súdom, ktorým sú základné práva a slobody, porušenie ktorých sťažovateľka namieta, v zásade nie je ocenený peniazmi. Základná sadzba tarifnej odmeny za jeden úkon právnej služby uskutočnený v období od 1. januára 2004 v konaní pred ústavným súdom predstavuje 4 540 Sk (základom pre výpočet je priemerná mesačná mzda zamestnanca hospodárstva Slovenskej republiky v prvom polroku 2003 vo výške 13 602 Sk) a hodnota režijného paušálu je 136 Sk.

Ústavný súd považoval za opodstatnené právnomu zástupcovi sťažovateľky priznať náhradu trov konania vo výške 9 360 Sk za dva úkony právnej služby (prípravu a prevzatie veci, písomné podanie súdu) vyčíslených vo výške 9 080 Sk (t. j. 4 540 Sk x 2) vrátane úhrady režijného paušálu vo výške 272 Sk (vyčísleného ako 136 Sk x 2).

Nárok na úhradu trov za tretí úkon právnej služby uplatnený právnym zástupcom sťažovateľky (podanie z 12. mája 2004) ústavný súd nepriznal, pretože tento spočíval iba v doplnení náležitostí písomného podania súdu (sťažnosti) právnym zástupcom na základe výzvy ústavného súdu (právny zástupca v ňom upravil petit sťažnosti, ktorý doplnil o špecifikáciu svojho bankového ústavu a čísla účtu a oznámil, že netrvá na konaní ústneho pojednávania v predmetnej veci).

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd vo zvyšnej časti uplatnenému nároku na priznanie trov konania v sťažnosti sťažovateľky nevyhovel.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 29. septembra 2004